

הכמהים לציון, האמנו שזה יעזור בשעת הצורך. כהוכחה לדברינו, הצטיידנו באיזורי הצופים המסורתיים כמו כובעים, צעיפים (FOULADS) וגם תמונות שלנו צופים.

ואכן נתפסנו בלילה, בעת הבריחה, ליד הכפר נבטייה שבדרום לבנון. המבריה הצליח לחמוק, ואנחנו נותרנו שבויים בידי ה"לנדמח". שלושה ימים ישנו בבית הסוהר בנבטייה. רק התערבות אלמונית שלא ידועה לנו עד היום, בנוסף למאמצי הקהילה היהודית בבירות הביאו לשחרורנו, לא לפני שנערך לנו משפט שחיוב אותנו בקנס כספי בלבד.

אני מזמין את החברים לזהות את עצמם בתמונות אלו.

יצחק (איזי) חבר

התמונות שבסמוך צולמו בעיר חלב בהיותנו ב"צופים". חברי "הצופים של חלב" מוזמנים בזה לזהות את עצמם וליצור קשר עם הכותב או עם המערכת של "דרכי ארץ". הרבה חברים המצולמים כאן התפזרו לרחבי העולם, ואלוהים יודע לאן.

התמונות הללו קשורות בעקיפין בעליית ארצה. בזמנו, כשרצינו לעלות לארץ בשנת 1943, נסענו לבירות שבלבנון מתוך תקווה שנוכל לחצות את הגבול, בברית, מלבנון לישראל. שם, בבירות, נפגשתי עם ניסים בטיש ועם עוד שתי עלמות יהודיות שאת שמותיהן איני זוכר כיום. לאט לאט התגבשנו כקבוצה, ארבעה נערים ושתי בנות. החלטנו לברוח מלבנון ולחצות את הגבול לארץ ישראל. חיפשנו כיסוי במקרה שניתפס בגבול, והחלטנו שאם כך יקרה חלילה, אזי תשובתנו המשותפת בחקירה שתתנהל תהיה, שאנחנו קבוצת צופים המחפשת לה מיקום למחנה קיץ. היינו צעירים ונאיביים, שכמו כל החלבים

אור המאורות

הרה"ג עובדיה הדאיה זצ"ל רבינו נולד בשנת תרנ"ג בחלב שבסוריה, בשנת תרנ"ח עלה עם הוריו לירושלים. למד בשיבת הספרים שבירושלים (כגון "דורש ציון" "בית אהרן" "פורת יוסף"). שמש כרב העיר הספרדי כפתח-תקוה, ב-תשי"א נבחר לחבר בית הדין הגדול לערעורים. בין הספרים שהביר שית "ישכיל עבדי", "זיקת עבדיה" "עבד המלך" ועוד רבים.

רבינו ראה לחרושה הישיבה העתיקה ושיבת המקובלים "בית - אל", שנהרסה בידי פורעים ערבים בשנת תש"ח, ואף בנה לידה ישיבה לרבנות בשם: "שלום - עבדי".

צניעות הליכותיו, התמדתו העצומה ובקיאותו בנגלה ובנסתר, דבר בקרב כל שומעי לקחו. רבינו נפטר בכ" שבט תשכ"ט, י"ז ע"א.

הרה"ג עובדיה הדאיה זצ"ל

